No. 42
1-7-1943

AFACAN

7½ KURUŞ
Her hafta Perşembe Günleri çıkar

(Geçen sayıdan devam)

— 16 —

Bu sırada bir ses duydular ve ikisi de kulak kabarttılar:

— Kammamuri! Kammamuri!

Ses uzaktan geliyordu. Kara Orman Avcısı ile Kammamuir gözlerini ağaçları narasına diktiler. Termal Naik:

— Kim sesleniyor? diye sordu.

Kammamuri:

— Mançadi'nin sesi, dedi. Beni çağırıyor.

Sonra, kendiisni çağıran sese karşılık vererek:

— Hey! Buradayım! diye bağırdı.

Biraz sonra ağaçların arasından Mançadi göürndü. Koşa koşa geldi ve nefes nefese:

— Kim? diye sordu.

Mançadi sanki nefesi kesiliyormuş gibi bir halle:

— Agur ...dedi. Agur'u vurdular... ölüm halinde yatıyor... Belki de ölmüştür...

O zaman Tremal Naik atıldı:

— Koş Kammamuri, git bak bakalım, belki de ölmemiştir ve henüz kurtarmak kabildir... Yanına Darma ile Punti'yi de al...

Kammamuri gitmek üzere atıldı. Sinra durakladı:

— Nerede olduğunu bilmiyourm ki, dedi. Arayıncaya kadar vakit tgeçer.

Tremal Naik:

— Öyleyse Mançadi de seninle beraber gelisn, dedi.

— Peki, sen yalnız mı kalacaksın?

— Kalırım. Ben kendimi kuratrmasını bilirim. Hâdi, Mançadi, al Kammamuriyi, Agur'ün bulunduğu yere götür.

Mançadi durakladı:

— Fakat... Usta... Ben korkuyorum...

— Neden korkuyorsun?

— Senin burada yalnız kalmandan korkuyorum. Haydutlar buralara gelip de seni yalnz bulurlarsa...

Tremal Naik keskin gözleri ile Hintliye dik dik baktı: onun kafasının içinden geçen kötü niyetleri anlamış gibi idi.

— Yalancı! diye bağırdı. Sen benim yalnız kalmamdan değil, oraya gitmekten korkuyorsun. Hayır! Gideceksin! Çabuk düş yola, yoksa esni şimdi kaplanın ağzına veririm...

Mançadi, kurtuluş çaresi olmadığını görünce, başın önüne eğdi ve küs küs gitmeye başlad. Kammamuri onun peşinden giderken birdenbire arkaya döndü ve Tremal Naik'e:

— Usta, dedi, iki saate kadar gelmezsek başımıza bi rşey geldi demektir. Kayık ırmağın kıyısında. Ona biner, kendini kurtarırsın...

Kara Orman Avcısı:

— Merak etme, dedi. Kayığı bulur binerim amma, kaçmak için değil, öc almak için... Haydi, siz gidin şimdi...

Mançadi Kammamuri ile beraber ormana dalmış gidiyor, fakat bir yandan da kafasında yeni plânlar çiziyordu. Birdenbire, kara rvermiş gibi, canland ve adımlarını daha hızlt atarak yürümeğe başladı.

Ormanın sık ağaçlı bir yerine gediler. Mançadi yavaşlamışıt. Kammamuri:

— Buarda mı? diye sordu.

Öteki:

— Hayıı dedi. Daha uzakta, fakat ben bi ratkım sesler işitiyorum... Agur'u öldürenler olacak. İstersen ben onlara bakmıya gideyim. Sen de Agur'un yanına git. Bak sana atrif edeyim: şuradan doğru gidersin... Sağa saparsın... Yirmi, otuz adım kadar gittikten sonra Agur'u bulursun...

— Pekâlâ. Ben yanıma kaplanı alayım. Sen de Punti'yi al...

Kammamuri yanına kaplan Darmayı aldı, köpeği de Mançadiye bıraktı. Biri bir yana, biri öbür yana gittiler.

Kammamuri biraz ilerledikten sonra kulağına bir ses geldi, birisi derinden derine:

— Kammamuri! diye ona sesleniyordu.

Durdu dinledi, ses yine duyuldu:

— Kammamuri!

— Of! aman! diye yere yıkıldı.

Tremal Naik:

— Ne var? ne oldu? diye sordu.

Mançadi boğuluyormuş gibi kısık bir sesle:

— Yaralamışl... ölüyor... dedi.

Kammamuri:

Hintli:

— Hey! buradayım! diye karşılık verdi.

Uzaktan bir ses yine:

— Kammamuri! diye tekrar etti.

Kammamuri sesin geldiği tarafa doğur koştu. Kaplan da arkasından koşuyordu.

Mançadi ona yanlış bir yol tarif etmişti: ses onun söylediği yandan gelmiyordu. Kammamuri, sesin geldiği yere doğur koşa koşa gitti ve epey sonra, yer-

Bu, Agur'du ve gittikçe kuvvetten düşen bir sesle onu çağırıyordu.

de yatan biri ile karşılaştı.

Kammamuri, arkadaşının yanı başına çömeldi:

— Agur! diye seslendi. Agur! be geldim...

Ölmek üzere olan Agur, kapalı gözlerini hafifce araladı. Karşısında arkadaşını görünce gülümser gibi dudakları titredi. Sonra yeniden gözlerini kapadı ve dudakları son bir gayretle kımıldayarak:

— Kammamuri, dedi. Beni Mançadi öldürdü...

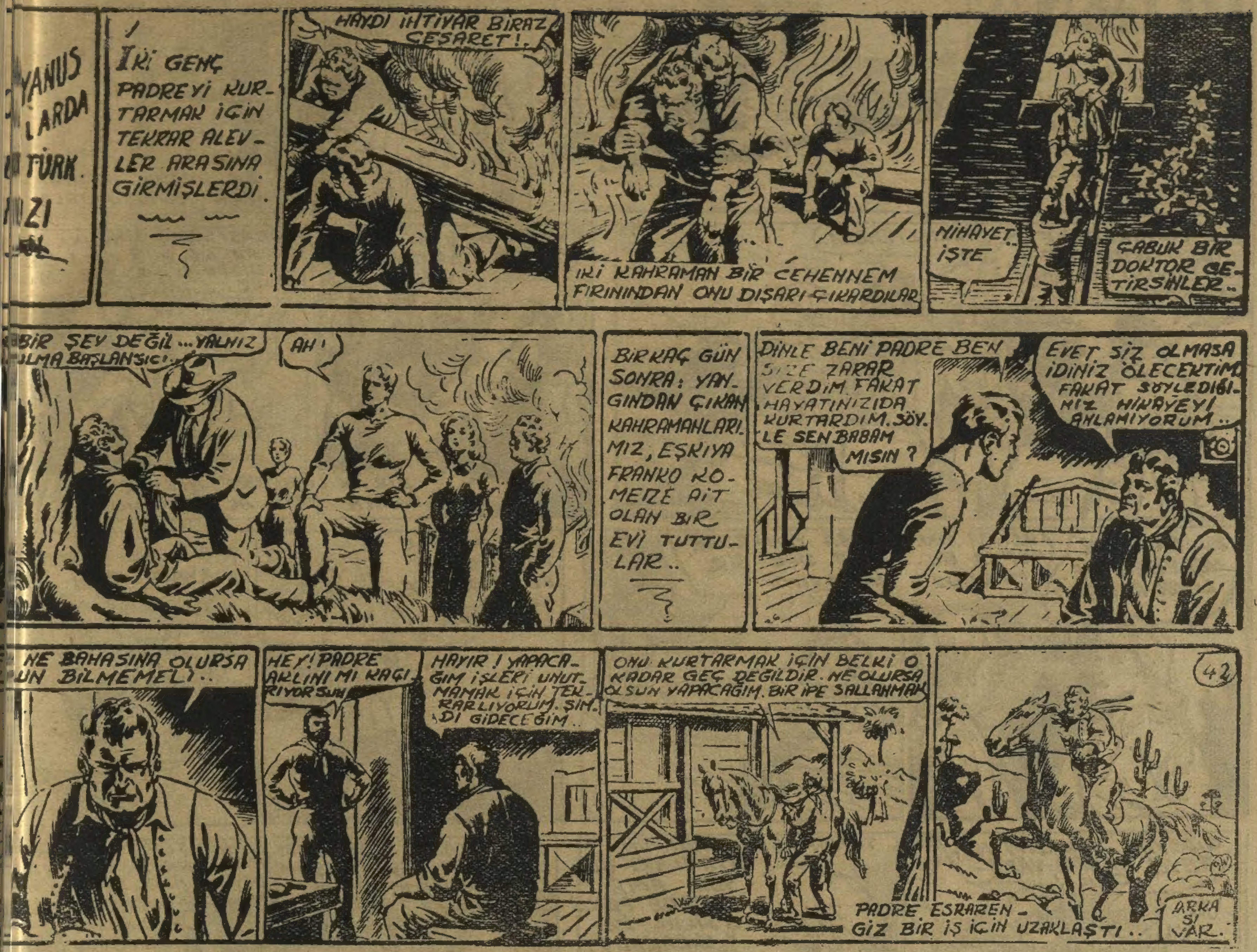

son sözleri idi. Gözlerini bir da-
madı ve dudakları kilitlendi...
mmamuri olup bitenleri anlamıştı.
di kendilerine düşman olan Hint-
ndi ve bir dalavere çevirerek ara-
sokulmuştu. İlk önce Apuru öl-
üştü. Sonra da belki...
mmamuri düşüncesinin burasına
e birdenbire yerinden sıçradı.
uk bir sesle:
Darma! Punti! diye haykırdı. Ku-
koşun! Ustamızı öldürüyorlar!
le bağırarak, iki sadık hayvanı
l Naik'in yardımına çağırdıktan
kendisi de ormandan kulübeye
koşmıya başladı.
mmamuri, ustasını kurtarmıya ko-
rsun, haydut Hintli, aklına koydu-
yapmıya hazırlanıyordu. Agur'u
gördüğünü söyliyerek Kamma-
yi başından savdıktan sonra yal-
alan Mançadi, Kara Orman Avcı-
kolayca öldürebileceğini düşünüyor-
akat, hain olan korkak olur derler

ya.. O da Tremal Naik'in üzerine birdenbire atılmıyan cesaret edemiyordu. Çünkü, öyle yapacak olursa, Kara Orman Avcısının kolay kolay hakkından gelemiyeceğini biliyordu. Bunun için, hile ve tuzak yoluna sapmaktan başka çare olmadığını görüyordu.

Kulübeye yaklaşınca, otların arasına saklandı ve yerde sürüne sürüne, ilerledi.

O anda Tremal, kulübenin kapısında durmuş, gecenin serin havasını ciğerlerine dolduruyordu.

Mançadi, yılan gibi, yerde sürüne sürüne kâfi derecede yaklaştıktan sonra, birdenbire doğruldu ve elindeki kemendi salladı.

Kement havalarda vınladıktan sonra döndü, dolaştı, Tremal Naik'in boynundan aşağı gçti.

Kara Orman Avcısı bir çığlık attı ve kendisini kurtarmıya çalıştı. Fakat, havaya kaldırdığı kollarından biri de ilmiğin içine geçmiş bulunuyordu. Yalnız bir eli serbestti ve boynunu kementten kurtarmak için bir eli ile uğraşıyordu.

Haydut Hintli, işini yerine getirdiğini görünce, tabanları yağlamış, kaçıyordu. Kemendi Kara Orman Avcısının boynuna geçirdikten sonra ilmeği sıkı sıkı çekmiş ve zavallı adamın bir kolu ile boynunu bir çendere içine almıştı. Şimdi onun bağıra bağıra boğulacağını düşünüyordu.

Nefesinin kesilmek üzere olduğunu gören Kara Orman Avcısı, kısık bir sesle:

— Kammamuri! diye seslendi ve arkadaşından yardım istedi. Kammamuri o sırada kulübeye yaklaşmış bulunuyordu. Tremal Naik'in bağırdığını duyunca daha hızlı koşmıya başladı. Ustasının başına bir felâket geldiğini ve korktuğuna uğradığını düşünüyordu.

— Buradayım! Geliyorum! diye seslendi.

(*Arkası var*)

DİYANA
DİYANA, 1916 DA GÖKTEN DUŞEN TAŞI ARAŞTIRMAĞA GİDEN BİLGİNLERLE BİRLİKTE YOLA ÇIKIYOR..
NEYE DURDUK?
BURADAN ÖTEYE YAYA GİDECEĞİZ.
BİRAZ MOLA VERELİM. SONRA GİDERİZ.
YER! ONU İÇİN KİMSE BU İŞİ BAŞARAMAMIŞ
İŞTE ŞU KARA LEKE YER ALT YOLUDUR.
AY! ORAYA MI GİRECEĞİZ.
DEDİĞİ GİBİ TAŞ ALTINSA ELE GEÇİRMEK İÇİN BUNLARI ÖLDÜRELİM.
BU SIRADA İKİSİ BAŞA KONUŞUYORLAR
BIZ FENERLERLE ÖNDEN GİDECEĞİZ, SİZ EŞYAYI ARKADAN GETİRECEKSİNİZ.
PEKİ, EFENDİM.
BURASI NE KADAR SICAK!
YA! SANKİ SOBA VARMIŞ GİBİ!
BURASI DAHA SICAK HALBUKİ DIŞARISI AYAZ.
BİR KİLOMETRE GİTTİKTEN SONRA TAŞIN AÇTIĞI ÇUKURDA
BU SICAKLIK NEREDEN GELİYOR ACABA?
BENDE TROSKOFTA BİLMİYORUZ
ACABA YANARDAĞ MI? DUR BİR BAKAYIM
HANI DOKTOR TROSKOFUN SÖYLEDİĞİ YENİ MAHLUKLAR NEREDE?
A! BİR İNSAN AYAĞI İZİ!
GİDEYİM BAKALIM NEREYE KADAR VARACAK.
TUHAF ŞEY! ADAMIN AYAKLARI BÜYÜK AMA YERDE PEK SİLİK İZ BIRAKMIŞ.
BU TAHTALAR NE BİÇİM ŞEY! ÖYLE HAFİF Kİ!
BENDE ŞAŞTIM YA!
BU SIRADA ADAMLAR ACAİP BİR BİNA KURUYORLAR
TUHAF ŞEY! TOPRAK O KADAR KATI DEĞİL AMA NEYE KÜREK SAPLANMIYOR ACABA?
BU BASAMAKLARI DA KİM YAPMIŞ?
BAKALIM NEREYE İNECEĞİM
A! NE BİÇİM ÇİÇEK!
SANKİ CAMDAN YAPILMIŞ GİBİ!
GİDEYİM ÖTEKİLERE DE SÖYLEYEYİM.
CAMDAN ÇİÇEK Mİ? NASIL ŞEY O ÖYLE?
GELİN BAKALIM!
CAMDAN ÇİÇEKLERİ ŞİMDİ GÖRECEKSİNİZ..
A! BU DA NE?

Bu Harbin Hikâyeleri

Güzel Bir Buluş

ı iki uçaklık bir filo bombardımana
ordu.

ıva çok güzeldi. Erkenden yola
ışlardı. Yarım saattir yolda idiler.
yarım saatlik daha yolları vardı.
geçen dakika onları varacakları ye-
iraz daha yaklaştırıyor, kalblerin-
heyecan da gittikçe artıyordu.

Fakat, birdenbire onların neşesini
ı bir şey oldu:

ılktıkları yerden, yarı yolda iken,
elsiz aldılar, Bu telsiz de şöyle de-
ordu:

Düşmanın gerilediği haber alındı.
elli kilometre daha uzağı bombar-
an edeceksiniz.»

u haberi alınca bütün uçmanlar dü-
neğe başladılar. Bombardıman için
a uzağa gitmeleri isteniliyordu. Fa-
onları düşündüren daha uzun bir
ı gitmek değildi: Düşmanı tepele-
: için, kabil olsa, daha uzaklara git-
e hazırdılar. Onları asıl düşündü-
mesele başka idi:

ola çıkarlarken, fazla ağırlık olma-
diye, ancak bir saatlik yere gidip
neğe yetecek kadar benzin almış-
ı. Çünkü nereyi gidip bombardıman
ceklerini önceden kestirmişler ve
aplarını da ona göre tutmuşlardı.
mutan, yola çıkmadan önce, arkadaş-
na:

— Yanımıza gidip gelmeye yetece-
den fazla benzin almıya lüzum yok,
nişti. Çünkü, boş yere yük taşımış
ruz. Halbuki, onun yerine bir kaç
nba daha alacak olursak, gittiğimi-
göre, düşmanı da iyice tepeliyerek
eriz.

Bu düşünce doğru idi. Fakat şimdi
in görün ki hesap değişmişti. Onlar-
ı, yüz elli kilometre daha uzağa git-
lerini istiyorlardı. Bu, saatte 350
ometre yol alan bu bombardıman
akları için aşağı yukarı yarım saat-
lik bir yoldu. O zamana kadar yarım
saatlik yol almış olduklarına göre, de-
mek ki önlerinde daha bir saatlik, yani
aldıkları yolun iki misli bir yol daha
vardı.

Oraya, yanlarındaki benzinle gide-
mezlerdi. Gidecek olurlarsa yarı yolda
benzinleri biter, yere inmek zorunda ka-
lırlar. Bir daha da geri dönemezlerdi.

Ne yapacaklardı?

Bu, içinden çıkılmaz gibi görünen bir
durumdu. Akla gelen ilk çare, boşuna
vakıt kaybetmeden, geriye dönmekti.

Fakat, o zaman, kendilerine verilen
emri yerine getirmemiş olacaklardı ki,
bu da askerliğe sığmaz bir hareket o-
lurdu.

O halde ne yapacaklardı? Buna bir
çare bulmak gerekti.

İşte bu çareyi, filonun komutanı, o
keskin zekâsı ve kuvvetli muhakemesi
ile, düşündü, nihayet buldu.

Gözleri, bulduğu çarenin heyecanı ile
ışıldarken filoya, önlerindeki boş ara-
ziye inmek komotunu verdi.

Biraz sonra, on iki kartal gibi, gök-
yüzünün mavi boşluklarından süzülerek
yerdeki çimenlerin yeşilliği üzerine ko-
nuyordu.

Komutan, uçmanları başına topladı
ve şunları söyledi:

— Ne zor bir durumda bulunduğu-
muzu söylemeğe lüzum yok sanırım.
Bunu hepiniz benim kadar elbette an-
lıyorsunuzdur. Böyle zor durumlarda
derhal karar vermek lâzım. Onun için,
vakıt geçirmeden, benim aklıma gelen
çareye baş vuracağız. Bakın ne yapaca-
ğız:

«Hepimizin uçağında ancak bir saat-
lik yola gidip gelecek kadar benzin var.
Değil mi? Bu yolun yarısını gittik. De-
mek ki yanımızda ancak yarım saatlik
bir yol için benzin kaldı. Halbuki yeni
aldığımız emre göre, daha bir saatlik
yol gidip gelmemiz lâzım şimdi, ben di-
yorum ki, on iki uçak yerine altı uçak-
la gidecek olursak, mesele halledilir.

«Yani, uçaklardan altısı, deposunda
bulunan benzini öteki altı uçağa ve-
recek böylece, altı uçağın benzinleri bir
kat daha çoğalacak. Bu benzinle de, bi-
zim bombardıman etmemiz istenilen ye-
re gidip dönebiliriz. Anladınız mı?»

Komutanın bu fikri sahiden büyük
bir buluştu. Uçmanların hepsi onun bu
buluşunu alkışlarla karşıladılar ve de-
diğini yapmıya koyuldular.

On iki uçağın en iyilerinden altısını
ayırdılar. kalanların benzinini bunlara
koydular. Böylece, altı uçak o uzak ye-
re gidip gelecek kadar bir kuvvet ka-
zanmış oldu.

Biraz sonra altı uçakla birlikte yer-
de kalan uçmanlar, arkadaşlarının ha-
valandığını ve düşman ülkesine doğru
süzüldüğünü görüyorlardı.

Yalnız, yerde kalanlar ne olacaktı?

Filo komutanı da düşünmemiş değil-
di havaya çıkar çıkmaz, olup bitenleri
telsizle memleketine bildirmiş ve başka
bir filonun gelip kalanlara benzin getir-
mesini istemişti.

Bir saate kalmadan, arkadan yardım
filosu geldi. Onların getirdiği benzini
alan altı uçak geri dönebilecek duruma
gelmişti. Fakat akıllarına ilk gelen şey,
dönmek değil, kendilerinden önce düş-
manı bombardımana giden arkadaşları-
na yardıma koşmaktı.

Bunun için havalandılar. Fakat da-
ha havaya çıkar çıkmaz baktılar ki,
bambardımana giden altı uçak çoktan
ödevini yapmış, geri dönüyordu.

Bunun üzerine hep birlikte, memle-
ketlerine döndüler. Fakat, bombardı-
mana gitmemiş olan öteki altı uçak da
bu işte, arkadaşlarına benzin vermek
suretile, büyük bir rol oynamış bulu-
nuyorlardı.

Bir Av Hikâyesi:

Hint Ormanlarında

Küçük kulübenin kapısı birdenbire açıldı ve içeri, omuzunda tüfenkle bir adam girdi.

Kulübedeki yatakta yatan yaralı, arkadaşının içeri girdiğini görünce yerinden doğruldu ve:

— Ne var? diye sordu.

Ötekisi, tüfengini duvara asarken:

— Haberler fena, dedi. Ormandan geçmişler. Yarın sabah bu raddeler, vakıt kaybetmeden buradan uzaklaşmak ister.

Bunun üzerine kulübeyi derin bir sessizlik doldurdu. Zor bir durumda bulunduklarını ikisi de biliyordu. Kaçıp gidemezlerdi. Çünkü yatakta yatan yaralı idi. Ayağa kalkacak, yürüyecek hali yoktu.

— Ne yapacağız? diye sordu.

— Senin yaran daha iyi olmadığına göre, gidemiyeceğiz. Burada kalacağız. Fakat burada kalmak, yerlilerin eline düşmek demektir. Başka bir çare bulalım...

İkisi de düşünmeğe daldılar.

Sashiden, içinden çıkılmaz bir durumda bulunuyorlardı. Buraya, Hindistanın şimdiye kadar ayak basmamış, balta girmemiş bu sık ormanlarına, eski zamanlardan kalma bir defineyi bulmak için gelmişlerdi. Defineyi henüz bulmamışlardı, fakat daha umutlarını kesmemişlerdi. Ellerinde muşamba üzerine çizilmiş bir plân vardı. O plâna göre, ormanlardan, ırmaklardan geçerek buraya kadar gelmişler, haritada definenin bulunduğu yer olarak gösterilen noktaya gelmişlerdi. Fakat günlerce süren bütün araştırmalarına rağmen definenin izine rastlamamışlardı. Yaşadıkları yerlere yabancı ayağı bastırmak istemiyen ve böyle bir işe kalkışanlara ezelî düşman kesilen yerliler, onların izini keşfedince arkalarına düşmüşler, ormana kadar gelmişlerdi.

Yalnız, ormanda onların izlerini kaybetmişler, bundan faydalanan iki arkadaş da, buraya gelip eski bir kulübeye sığınmışlardı.

Fakat, yerlilerin okları ile yaralanan delikanlı, öyle fena bir duruma düşmüştü ki, dışarı çıkmasına imkân yoktu.

Ne yapacaklardı?

İkisi de bunu düşünüyordu. Birdenbire, dışarıdan gelen:

— Benim aklıma bir şey geldi, dedi. Bunu yapacağız, başka çare yok. Bak ben ne diyorum:

«Yerliler bu ormanın kutsal olduğuna inanıyorlar ve oraya kendileri de ayak basmaktan korkuyorlar. Yalnız, yabancılar gelecek olursa, ancak o zaman ormana girebileceklerini düşünüyorlar. Bununla beraber, yine de, Tanrılarını kızdırmaktan korkuyorlar. Şimdi biz onlaa öyle bir oyun oynıyalım ki, Tanrıların kızdığını sansınlar ve kaçıp gitsinler...

Bunları söyleyin delikanlının yaralı arkadaşı:

— Evet, dedi. İyi düşünmüşsün. Fakat ne yapacağız?

Yine «ne yapacağız?» sorusuna gelip saplanmışlardı. Yalnız, bu sefer ötekisi fazla düşünmedi, aklında kurup hazırladığı plânı anlattı:

— Yerliler kartalı kutsal bir hayvan tanırlar, hattâ içlerinde ona Tanrı diye tapanlar da vardır. Ben biraz önce ormanda, yerlilerin yaklaşıp yaklaşmadıklarını anlamak için dolaşırken, ağaçlardan birinin dibinde bir kartal ölüsü gördüm. O zaman aklıma bu gelmemişti; onun için, alıp getirmedim. Şimdi giderken alır gelirim: Gidip gelmek bir iki saatlik iş; yani akşama kadar dönerim. Sen yat, istirahatine bak.

Bunları söyledikten sonra tüfengini aldı ve çıktı gitti.

***

Ertesi sabah, tahmin ettikleri gibi, yerliler, ormandaki izleri takip ederek, kulübenin bulunduğu yere kadar gelmişlerdi. İçlerinden biri orada bir... be bulunduğunu da görmüş, ar... larına:

— İşte buradalar! diye sesle... İleri doğru ilk adımı atan ve h... den ilk içeri giren de o oldu.

Fakat, o ve arkasından gelenle... ri girer girmez oldukları yerde m... mışlardı:

Kulübede kimsecikler yoktu!

Daha doğrusu, kulübede insan y... tu, fakat, karşıya gelen duvardak... direğe bir kartal oturmuş, gaga... açarak, kanatlarını çırparak kızgı... gösteriyordu.

Yerliler, kutsal ormandaki bu k... benin, bir kartal Tanrının yuvası ol... ğunu anladılar ve haykırışarak ka... mıya başladılar.

Fakat, reisleri buna pek ihtimal v... remiyor ve onarın yanlış gördükle... söylüyordu. Adamları ona, ne söyle... lerse inandıramadılar ve reis, kala... ğı yararak öne düştü, kulübeden k... girdi.

İçeri bir adım atması ile bir silâh s... si duyulması ve reisin yere kapanm... bir oldu: Kartalın ağzından bir ışık p... ladığını ve arkasından duman savr... duğunu gören yerliler, reislerinin ö... sünü sürüklyerek kaçıştılar.

***

Onlar gittikten sonra duvardaki k... tal ölüsü yere düştü ve arkasında iki arkadaş göründü. Gülüşerek birbirle... şaka ediyorlardı:

Adamları nasıl kaçırdık, değil mi?

— Evet, fakat bütün maharet senin. Kartalın kafasının ortasından tüfengi... geçirerek tam ağzından çıkardın ve kurşunu gaganın arasından sıktın. On... lar da kartal öfkeye gelip ateş püskür... dü sandılar!

Dalaylamanın Sarayında

Kurtuluş Savaşından Bir Yaprak:

Kazancıbayırı Geçidi

Tek beygir koşulu, üstü hasır örtülü bir yaylı araba, kasabadan, şafak sökerken yola çıkmıştı.

Arabanın içinde dört kişi vardı. Bunlar, kasabanın en yiğit delikanlıları olarak tanınmıştı. Bütün yurd çocukları gibi, tüfenklerini omuzlıyarak kurtuluş savaşına koşan dört arkadaş, düşmanlarına karşı ayrı ayrı döğüşmüşler, memleketlerinin kendilerinden beklediöcü aldıktan sonra, yaralanarak hastahaneye düşmüşlerdi.

Hastahaneden, iyi olup çıktıktan sonra kendilerine ikişer haftalık bir izin verilmişti. Fakat, dört delikanlı, kasabalarına geldikleri vakıt, bu iki haftayı boş geçirmeyi kibirlerine yediremediler. Çünkü, memleket ölüm - kalım savaşında iken, her ne kadar vücutlarının dinlenmiye ihtiyacı varsa da, boş oturmayı doğru bulmuyorlardı.

Kasaba bir kere düşmanın eline düşmüş, fakat sonra düşmandan temizlenmişti. Yalnız, biraz ilerideki şehir henüz düşmanın elinde bulunuyordu. Düşman orada üç yanından sarılmış, fakat, bir boğaz henüz bizimkilerin eline geçmemişti. Burası da alınacak olursa, düşman dört yanından sarılacak ve şehir kurtulacaktı.

İşte bu dört delikanlı, kendileri gibi gözü pek, bileği kuvvetli bir arabacıyı bularak, onun arabasına atlamışlar, Kazancıbayırı Geçidini almıya gidiyorlardı. Arabacı, ihtiyar olduğu için orduya alınmamıştı. Fakat her yiğit Türk gibi, altmışında bile otuz yaşındaki bir delikanlının ateşi ile içi her an canlı bulunan bu adam, delikanlılara yardım edeceği için memnun olmuştu.

Kazancı bayırı Geçidi, dar bir boğazdı. Öğrendiklerine göre, burada az bir düşman kuvveti vardı. Birdenbire baskın verilecek olursa hepsni gafil avlamak kabildi. Dört delikanlı, bu işi başarmak için cesaretlerine olduğu kadar zekâlarına da güveniyorlardı. Öyle bir plân tasarlamışlardı ki bunu, altolup kaçan düşman ömrü oldukça unutamıyacaktı.

Beş kişiyi, sanki üzerlerine aldıkları ödevin önemini anlamış gibi, dört nala götüren beygir, bayıra varmadan önceki düzlüğü şimşek gibi geçiyordu.

Birdenbire, arabanın arkasında oturan ve yolun, arkalarında kalan kısmını gözden geçiren arkadaş:

— Bir araba geliyor! diye haykırdı.

Hepsi dönüp baktılar:

Arkalarından, tozu dumana katarak bir araba geliyordu. İki atlı olan bu araba, onlardan çok hızlı yol alıyor ve gittikçe yaklaşıyordu.

Delikanlıların keskin gözleri, bu gelenlerin düşman olduklarını anlamakta gecikmedi. İçlerinden biri:

— Bizim üzerimize doğru geliyorlar, dedi. Herhalde maksadımızı anladılar ve bizi kıstırmak istiyorlar. Acaba ne yapsak?

— Yolumuza devam etmekten başka çare yok. Eğer ateş edecek olurlarsa biz de ederiz. Fakat onlar ateş etmeden biz silâha davranmıyalım. Çünkü, belki de bize saldırmak niyetleri yoktur.

Bunu söylüyen delikanlı doğru düşünüyordu. Sadece arabayı daha hızlı sürmeğe başladılar. Fakat, çift atlı araba çok geçmeden onlara yaşlaştı ve.. yanlarından sıyırıp geçti...

Delikanlılar birbirlerine bakıştılar. İçlerinden biri:

— Yolumuzu kesmek istiyor, dedi. Herhalde boğaza gidecek ve bizim geldiğimizi haber verecek.

Sustular. Ne yapacaklarına o dakikada hemen karar veremiyorlardı. Fakat arabacı, beygirin üzerinde kamçısını hızla şaklattıktan sonra, gülümseyerek onlara döndü:

— Merak etmeyin, delikanlılar, dedi. Boğaza biz yine onlardan önce varacağız!

— Nasıl? diye sormıya vakıt kalmadı: Arabanın, yolunu değiştirdiğini ve sağdaki yamaçtan aşağı saptığını gördüler.

Burada yol yoktu. Arabacı atı, yamacın otları ve çalıları üzerinden aşağıya doğru sürüyordu.

Biraz gittikten sonra:

— Burada biraz arabadan ineceğiz, dedi.

Hep beraber indiler ve arabayı yedeğe alarak, yamaçtan aşağıya doğru yürümeğe başladılar.

Arabacının ne yapmak istediğini anlamışlardı:

Yol, boğaza gidinciye kadar ilk önce yukarı yükseliyor, sonra yeniden alçalıyordu. Düşman arabası şimdi daha tepeye kadar bile gelmemiş olacaktı. Halbuki onlar, zor olmakla beraler, kestirme yolu tutmuşlardı.

Yamaçtan aşağı indikten sonra önlerine bir dere çıktı.

Arabacı beygiri çözdü, yedeğine aldı ve yarı belinden yukarı gelen sulardan geçti. Dört delikanlı da arabanın okuna yapışarak arabayı karşıya geçirdiler.

Şimdi boğaza varmak için önlerinde beş, on dakikalık bir yol kalmıştı. Sularda serin bir banyo yaparak daha faz-

(Devamı 10 uncu sayfada)

ULUSAL SÜREKLİ HİKÂYE

Yazan

Reşat Ekrem Koçu

Osman Paşa düşman ölülerini birer birer toplattırdı, gömdürttü. Düşman 4000 ölü vermişti. 2000 den afzla da ağır yaralısı vardı. Bizim bütün kayıbımız 1000 şehit ve 1000 yaralı idi. Esirler, düşmanın bu hücumu 13.000 kişi ile yaptığın söylemişlerdi. Kuvvetinin yarısına yakınını kaybettiğine göre bu Rus bozgunu, müthiş bir bozgundu.

İKİNCİ PLEVNE MUHAREBESİ ve İKİNCİ TÜRK ZAFERİ

Birinci zaferden sonra, Osman Paşa umumî karargâhın, Griviçe tepelerinde, Plevne civarını en hâkim noktasında kurdu. Bu arada, küçük Mehmet de, babalığına, analığına ve arkadaşlarına veda edeerk karargâhla bearber kasabadan çıktı. Cesareti bir misli artmış ve yol yorgununu tamamen gidermiş olan Türk ordusu, istihkâmlarını kazmş, Plevneye çıkan boğazları, yolları tutmuştu. Rusların bu bozgunun intikamını almak ve yolları üzerinde büyük bir tehlike teşkin eden Plevneyi zaptetmek için çok büyük bir kuvvetle tekrar saldıracakları belli idi.

Temmuzun 18 inci aslı günü, sabahleyin erkenden, birinci muharebede olduğu gibi, düşman yine şimali şarkiden göründü. Osman Paşa, düşmanı, umumî karargâhındaki topların müthiş bir ateşi ile karşıladı. Düşman da bu sefer, ağır topçu kupvvetleirle gelmişti. Muharebenin başlangıcında, Plevne etrafında hava çok sisli ve dumanlı idi. Atılan topların tesiri ile bu sis biraz parçalanıp dağılmıştı. Fakat sonra, her iki tarafın yaya ateşi başlamıştı. Tüfek ateşinin dumanlarından ortalığı yine kalın bir bulut tabakası kaplamış, ortalık karanlık bir hale gelmişti.

Rus ve Türk askerleri, ikinci muharebenin bu birinci gününde, birkaç yerde göğüs göğse, süngü süngüye geldiler. Her süngü harbinde de Ruslar, geri çekilmeğe mecbur oldular. Nihayet akşama doğru idi, Osman Paşaya, düşmanın yeniden aldığı imdat kuvvetlerile son bir hücuma giriştiği, ve bizim cenubu şarkî istikametindeki siperlerimizin düşman eline geçtiği haberi geldi. Osman Paşa, 4 top ve bir tabur askerle umumî karargâhtan oraya koştu. Küçük Mehmet de, ilk defa olarak bu kuvvetle bir süngü harbine giriyordu. Ruslar, hiç ummadıkları bir anda karşılarında «Allah Allah!» seslerile hücum eden taze kuvvetler görünce kaçmağa başladı. Mestan ağanın Mehmet, bu muharebede ilk yarasını ald, kolunu bir kurşun sıyırıp geçmişti. Güneş batarken, düşman çekilmiş bulunuyordu. Siperlerimiz elimizde idi. Osman Paşa Rusların ertesi günde saldıracağını biliyordu. Türk askeri o geceyi uykusuz geçirdi. Zaten Mehmetcikler ne uyku ne de ekmek düşünüyorlardı. Hepsi kükremiş birer arslan gibiydi. Osman Paşa,, askere teşvik edici yeni emirler verdi. Düşman bütün gece, top ile gelişigüzel ateş açtı. Bu, muharebenin ertesi gün de devam edeceğini gösteriyordu.

19 temmuzda, muharebe bütün dehşetile başladı. Türk neferleri, siperler içinde, ateşlerini o kadar güzel kullanıyorlardı ki hücum eden düşman kıtaları yerlere seriliyordu. Nihayet, akşama doğru, Ruslar, ikinci defa olarak müthiş bir bozguna uğradılar. Kaçmağa başladılar. Osman Paşa:

— Ah... Bir süvari alayı!.. Bir süvari alayı!.. diye çırpınıyordu. Elinde bir süvari alayı olmuş olsaydı, müthiş bir takip ile düşmanı Vid suyuna ve Tuna ya dökecekti. İki gün devam eden bu kanlı muharebeden sonra kazanılan parlak zaferin neticesinden, bir takip hücumuna çıkacak kadar atlı asker bulunmamasından istifade edilemedi. Ruslar, bu ikinci Plevne hücumunda 200 zabit ve 7200 kadar da nefer ölü vermişlerdi.

Rus ordusu Romanyadan geçerken, Romanya prensi Rusya Çarı Aleksandra, Romen ordusunu da yardımcı kuvvet olarak göndermeyi teklif etmişti. Aleksandr: «Romen askerlerine lüzum yok. Gönderdiğim bu yeni kuvvet Plevneyi ezip İstanbul kapılarına dayanacaktır!..» cevabını vermişti. İkinci bozgunu işidince, şaşırdı, ve Romanya prensine telgraf çekti: «Plevne önünde hıristiyanlık mahvoluyor... Romen ordusile koşunuz!» diye yardım istedi.

Bütün dünya gazeteleri, bu zaferi, Türk ordusunun tarihî kahramanlığına lâyık bir şey olduğunu yazdılar. Bütün dünyanın gözü, Plevnede, Osman Paşa ile kahraman ordusunun parlak müdafaasına saplandı. «Osman paşa», «Plevne», «Plevnedeki Türk askeri» isimleri dünyaya yayıldı.

ALTI GÜN DEVAM EDEN ÜÇÜNCÜ PLEVNE MUHAREBESİ VE DEMİR KAZIK YUNUS BEY...

Kırk gündenberi, keşif kollarının yakaladığı Rus esirlerinden, Rusların büyük bir intikam hücumuna hazırlandıkları öğrenilmişti. Bugünler içinde, imdat yollarını kesmiş olan Rus kıtaları ile kahramanca çarpışa çarpışa Plevne

(Arkası var)

Av Hikâyesi:

Korkunç Bir Tehlike

Ahmet, o yıl sınıfını birincilikle geçtiği için, evinde bir toplantı yaptı ve bu toplantıya bütün arkadaşlarını çağırdı. Çocuklar, aralarında oyunlar oynayarak, oyuncak yaparak, kitap okuyarak güzel bir vakit geçirdiler. O yıl iyi çalışıp sınıfını birincilikle geçtiği için, babasının, annesinin, dayısının, amcasının ve daha bütün hısım akrabasının Ahmete verdikeri hediyeler de çocukların ilgisini üzerlerinde topluyordu.

Bunların arasında büyük bir resimli kitap da vardı ki elden ele geçiyor, Ahmedin arkadaşları bunun başında toplanarak sayfalarını bitmez tükenmez bir merakla çeviriyorlardı

Bu, yer yüzünde ne kadar hayvan varsa hepsinin resimlerini bir araya toplıyan ve onlara dair bilgi veren bir kitaptı. Bu hayvanlar arasında çocukların bilmedikleri, adını bile işitmedikleri o kadar çoktu ki! Hele bir tanesi hepsinin merakını uyandırmıştı. Çocuklar, o sayfadaki resmin altını okudular ve:

— Elektrik balığı mı? dediler bu da nasıl şey?

O sırada çocukların yanına Ahmedin amcası da gelmişti. Ahmet, bu kitabı kendisine vermiş olan amcasına dönerek:

— Sen bilir misin amca, diye sordu: Elektrik balığı denilen bu hayvan nasıl şeydir? Bize anlatsana!

Ahmedin amcası, çok yer gezmiş, çok şey görmüş bir adamdı. Çocukların merakını görerek gülümsedi:

— Oturun da size, buna dair benim başımdan geçen bir şeyi anlatayım, dedi: O zaman, elektrik balığının nasıl bir hayvan olduğunu iyi anlarsınız:

«Afrikada yaptığım seyahat esnasında, arkadaşlarla beraber, göllerde ava çıkmıştık. O göllerde türlü türlü balık vardı ve tatlı su balıklarının şimdiye kadar görmediklerimizden bir iki örnek yakalamak çok zevkli bir işti.

«Fakat tatlı şeyin bir de acı tarafı vardır. İşte bu işin acı tarafını tatmak da bana nasip oldu.

«Bir aralık, iki arkadaş olarak bindiğimiz kayık, kayalara çarparak devrildi. Arkadaşım, bir kulaç atarak, kayalara tırmandı ve kıyıya çıktı. Ben se, kayığın öbür yanında sulara yuvarlanmıştım. Birdenbire kendimi toplıyamadım, suyun dibine gittim.

«Ondan sonrasını pek iyi hatırlayamıyorum. Yalnız, suya dalar dalmaz vücudüme kamçı gibi bir şeyin çarptığını ve baştan aşağı titrediğimi hissettim. Gözlerimi açtığım zaman, karada sırtüstü yattığımı gördüm. Başucumda duran arkadaşım:

«geçmiş olsun diyordu. Büyük bir tehlike atlattın.

Boğuluyor muydum? diye sordum.

Arkadaşım:

— Hayır, dedi, daha fena... Elektrik balığı çarptı.

«O zamana kadar, elektrik balığının ne olduğunu ben de bilmiyordum. Oralarda çok dolaşmış, birçok avlarda bulunmuş olan arkadaşım anlattı: Elektrik balığı adı verilen bu hayvan, vücudünde büyük, miknatıs kuvveti taşıyan bir balıktır. Hele suda, bu miknatıs kuvveti, bir iki voltluk elektrik kuvveti gibi tesir eder. Küçük balıkları, hattâ bazan kendinden büyükleri de kuyruğu ile bir vuruşta elektrik cereyanına çarpan bu balık, onları hemen öldürüyor ve kolayca avlayıp yiyor.

«O gün, ben suya düşer düşmez, bu elektrik balıklarından biri orada bulunuyormuş ve beni yağlı bir av lokması sanarak elektriğe çarpmış. Fakat, bereket versin ki, suyun üzerine baygın bir halde çıktığımı gören arkadaşım hemen koşup beni kurtarmış. Yoksa, şimdi size bu hikâyeyi ve elektrik balığının nasıl bir hayvan olduğunu anlatamıyacaktım...»

Çocuklar, bu hikâyeyi anlattığından dolayı Ahmedin amcasına teşekkür ettiler ve böylece, elektrik balığının da nasıl bir hayvan olduğunu öğrendiler.

Kazancıbayırı Geçidi

(Baş tarafı 8 inci sayfada)

la canlanmış olan at, onları Eskisinden iki kat hızla koşturmıya başladı.

Boğaza geldikleri zaman düşman arabası tepede daha yeni görünmüştü.

Delikanlılar, boğazın kuytu bir köşesinde pusuya yatmış olan düşmanı apansız bastırdılar ve, neye uğradığını şaşıran düşman, onlar daha tüfenklerindeki bütün kurşunları bitirmeğe vakit kalmadan, yarı öl, yarı diri ortalığı boş bıraktı.

Boğaz bizimkilerin eline geçmişti. delikanlılar, kalan kurşunlarının bir kaçını da arabadaki düşmanlara kullandılar..

Afacan Bilmece koponu : 42

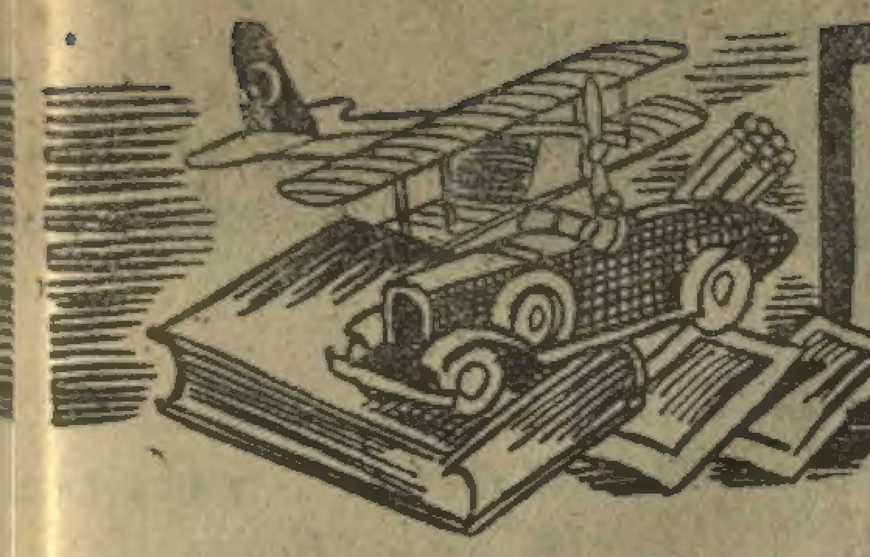

KAZANANLAR

38 İNCİ SAYI BİLMECENİN

ÇÖZÜLÜŞÜ

«HATAY» idi.

(KAZANANLAR)

1 — Şükran Kefeli, 14 Mayıs mahallesi Gazi caddesi No. 22 Samsun. 2 — Adnan Aanyan, Taşçlar başında 134 No. Aşç Nuri Nuri oğlu İzmit. 3 — Necdet Kıran, Çarşıbaşında berber İhsan elile Arapkir. 4 — Necati Sipahi oğlu, Hoşnudiye mahallesi Beyhan sokak No. 6 *Eskişehir.*

BİRER KÜÇÜK HEDİYE KAZANANLAR

5 — İsmail Hakkı, Fatih Haydar Demirkapı Çeşme sokak No. 4 İstanbul. 6 — Ahmet, Atalar mahallesi okul geçidi No. 16 Nazilli. 7 — Orhan, Kadirga 3 üncü okul S. 5/B. No. 39 İstanbul. 8 — Bülend, Hoşnudiye mahallesi Dilep sokak No. 10 Eskişehir. 9 — Venelan, Beyazıt Soğanağa mahallesi Turan lı sokak No. 5 İstanbul. 10 — Maks, Taksim Lamartin caddesi Fulya Ap. No. 22/16 İstanbul. 11 — Kemal, Orta okul S. 3/D No. 1905 Eskişehir: 12 — Necip, Akas yaNramık Kemal caddesi 27 No. İstanbul. 13 — Kadriye, Ortaköy Bahçe sokak 46 İsatnbul. 14 — Sabri, Vefa Sarı Beyazıt sokak No. 2 İsatnbcl. 15 — Ahmet, Bakırclar çarşısı No. 3 Adapazar. 16 — Tekin, Cumhuriyet ilk okul S. 5/B No. 433 Kayseri. 17 — Hayrettin Meşrutyiet caddesi Hayret sokak No. 8 Ankara. 18 — Naci Postahane civarında bakkal İbrahim yanında Bergama. 19 — Doğan, Tilkilik erkek orat okul S. 1/B No. 1337 İzmir. 20 — Ali Askeri dairesi hesap memuru Tekirdağ. 21 — Bekir, Sultanahmet Atmeydanı No. 3 İstanbul. 22 — Sevgi, Cağaloğlu Nuruosmaniye caddesi No. 19 İstanbul. 23 — Basri, Soğanyemez mahallesi Bıçakçlarılar mahallesi No. 32 İstanbul. 24 — Mustafa, Karafatma mahallesi Abidinbey sokak Mütareke binası önü. No. 20 Mudanya. 2 5— Abdülkadir Küçükminare civarnda tuhafiyeci Muzaffer oğlu Tarsus. 26 — Nihat, Sümer sinemas Llgzğ. 27 — Ahmet, Şehit Kemal ilk okulu S. 4 No. 210 Menemen. 28 — İhsan, orta okul S .3/B No. 375 Edremit. 29 — Nejad, Teke mahallesi Balcı sokak No. 7 İsparta. 30 — Nurettin, Arapmescit sokak No. 6 Afyon. 31 — Nedim, Varidat memuru oğlu Eğridir. 32 — Zekâi avukat Hulûsi elile Denizli. 33 — Mithat, İstanbul pazarı Şükrü elile Denizli. 34 — Raşit, orat okul sınıf 1/D. şubesinden Denizli. 35 — Nurettin, Cümhuriyet meydanı bakkal Tahir oğlu Malatya. 36 — Ayten, Gazi ilk okulu S. 4 şube No. 469 Zonguldak. 37 — Haydar, Adem hanı hancı elile Uşak. 38 — Yılmaz, Oata mahalle Hamam sokak No. 5 Sinop. 39 — Osman, İskender mahallesi No. 41 Isparta. 40 — Osman, Kunduracılar arasında Sıtkı Âşık elile Uşak. 41 — Turhan, Yiğitbaşı Keresteci Harun Yiğitbaşı oğlu Eğridir. 42 — Meral Demirkapı mahallesi Eğridir. 43 — Sadullah, Karabaş mahallesi mahallesi Çıkmaz sokak No. 3 Tophane İstanbul. 44 — Zeki Kaymakkapı caddesi. No. 19 Isparta. 45 — Ahmet, Hamdiye mahallesi sokak No. 397 ev No. 9 Konya. 46 — Hasan, Hamdiye mahallesi sokak. No. 397 ev No. 9 Konya. 47 — Kâmil, Hamdiye mahallesi sokak No. 397 ev. No. 10 Konya. 48 — Sıtkı San'at okulu S. 2/A No. 14 Konya. 49 — Lûtfi, Birinci Orta okul. Sınıf 3/ç No. 733 Bursa. 50 — Ahmet, merkez Lanvarında etikeçti Zonguldak.

Bilmece

7 harflm var. Türkiyenin göz bebeğiyim.

1, 4, 3 üncü harflerim 4 tarafı su ile çevrilmiş yer: 1, 2, 3 üncü harflerim ailemizden çok sevdiğimiz bir kimseye verilen ad. 4, 5, 6, 7 inçi harflerim boş değil. 1, 4, 3, 2, 1 inci harflerim bir memelket ismi.

Doğru çöğenler arasında 50 kişiye muhtelif hediyeler verilecektir.

DİKKAT:

1 — Çözülerinizi bilmece kuponunuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2 — Zarfı yapıştırmayınız.

3 — Üstüne yalnız (60) paralık pul yapıştırınız.

4 — Adresi de şöyle yazınız: (Afacan 42 inci bilmece işyarlığı - posta kutusu 617. İstabul).

Ülkü Kitap Yurdu
İstanbul

150 şer adet kaldı

BİTİYOR

Harikulâde Bir Roman

Define Adası

Harikulâde Bir Roman

Denizci Sindbad

Her birinin tanesi 15 Kuruştur.

Satış Yeri:
Ülkü Kitap Yurdu.

Basıldığı yer: Ülkü Matbaası

Çıkaran Ülkü Kitap Yurdu
Ankara Caddesi: No. 72

Sahibi ve Umumî Neşriyat Müdürü:
M. Faruk GÜRTUNCA

Doktor Faust
HAYAL ÜLKELERİNDE
AH! FAUST!
EYVAH! AŞAĞI YUVARLANDI!
SENİ UNUTAN DELİKANLI YÜZÜ- DEN ÖLÜRSEN YAZIK OLUR.
KIZ BAYILDI. GÖKTEKİ ÇAĞLAYANLARIN SULA- RI BOŞALSIN MARGE- RIT OZAMAN AYILIR.
BIRAK BENİ MENDEBUR CÜCE BEN EVE DÖNMEK İSTİYORUM.
NE İSTERSEN YAP İŞİM BİTTİ ARTIK
YAZIKLAR OLSUN FAUST!..
AY! KALBİME BİR SANCI GELDİ.
NE OLDU, ŞÖVALYEM? RENGİNİZ SARARDI...